

Η “Φωνή Κυρίου” της Κυριακής του Ασώτου

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Ελλάδος](#)

ΕΤΟΣ 68ον

16 Φεβρουαρίου 2020

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 7 (3481)

Η ΠΕΙΝΑ ΓΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Ἡ παραβολή τοῦ Ἀσώτου Υἱοῦ (Λουκ. 15,11-32) ἀποτελεῖ γιά τήν Ἐκκλησία μία ἀπό τίς πιό χαρακτηριστικές ἐκεῖνες διηγήσεις τῶν Εὐαγγελίων, πού μαρτυροῦν τί εἶναι ὁ Θεός, τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος καί τί τελικά εἶναι ἡ ἴδια ἡ Ἐκκλησία. Ἕνα ἀπό τά κλειδιά γιά νά ἐρμηνεύσουμε τήν παραβολή εἶναι ἡ πείνα.

Ψευδο-αυτονομία

[ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΑ](#) τή “Φωνή Κυρίου” τῆς Αποστολικῆς Διακονίας τῆς Εκκλησίας τῆς Ελλάδος τῆς 16ης Φεβρουαρίου 2020 – Κυριακῆς τοῦ Ασώτου – ὅπως αὐτή διεμοιράσθη σε ὅλους τοὺς ιερούς ναοὺς τῆς ἐλληνικῆς επικράτειας, ἀλλά καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

ΕΤΟΣ 68ον

16 Φεβρουαρίου 2020

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 7 (3481)

Η ΠΕΙΝΑ ΓΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Ἡ παραβολή τοῦ Ἀσώτου Υἱοῦ (Λουκ. 15,11-32) ἀποτελεῖ γιά τήν Ἐκκλησία μία ἀπό τίς πιό χαρακτηριστικές ἐκείνες διηγήσεις τῶν Εὐαγγελίων, πού μαρτυροῦν τί εἶναι ὁ Θεός, τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος καί τί τελικά εἶναι ἡ ἴδια ἡ Ἐκκλησία. Ἐνα ἀπό τά κλειδιά γιά νά ἐρμηνεύσουμε τήν παραβολή εἶναι ἡ πείνα.

Ψευδο-αυτονομία

Πείνα γιά ἐλευθερία, γιά ζωή χωρίς δεσμεύσεις, γιά ζωή χωρίς ἐλεγκο βιώνει ὁ νεώτερος υἱός τῆς παραβολῆς. Ἡ πείνα αὐτή εἶναι πού τόν κάνει νά ζητᾷ, ἴσως καί μέ θρασύ τρόπο ἀπό τόν πατέρα του, «τό ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας». Ἡ πείνα αὐτή εἶναι πού τόν κάνει νά ἀποδημήσει «εἰς χώραν μακράν». Γιὰ νά χορτάσει αὐτή τήν πείνα, διασκορπίζει τήν οὐσία του «ζῶν ἀσώτως». Καί αὐτή ἡ πείνα θά τόν κάνει νά μὴν ἀφήσει τίποτε γιά τόν ἑαυτό του, γιά τό μέλλον. Ὅλα θά τά ζήσει «ἐδῶ καί τώρα».

Διαπιστώνει ὅμως ὅτι οἱ ἀπολαύσεις, οἱ ἐφήμερες σχέσεις, ἡ ἐπίδειξη τῶν ἐξαντλοῦν, χωρίς νά διακοῦν γιά πάντα. Τότε καταλαβαίνει ὅτι πεινᾷ γιά κάτι ἄλλο: γιά τό ἀγαθό τοῦ νοήματος, τό «γιατί ζῶ;». Στό πατρικό του σπίτι τό νόημα τῆς ζωῆς ἐμπερικλειόταν στήν ἀγάπη πρὸς τόν πατέρα καί στήν ἀγάπη τοῦ πατέρα πρὸς αὐτόν, στή σχέση δηλαδή πατρότητας καί υιότητας. Ὁ νεώτερος υἱός θέλει νά ζήσει ἐλεύθερα, χωρίς πατέρα. Τό μόνο πού βλέπει ὅμως μπροστά του τελικά εἶναι ὁ θάνατος. Θά δοκιμάσει νά μὴν ἐπιστρέψει, βόσκοντας χοίρους. Θά ὁδηγηθεῖ στό νά χορτάσει τήν πείνα του μέ ὅ,τι χειρότερο ὑπῆρχε ἀπό πλευρᾶς καί ἠθικῆς καί πνευματικῆς. Ἀλλὰ οὔτε κι ἐκεῖ θά βρεῖ τροφή, καθώς κανεὶς δέν θά τοῦ δώσει οὔτε τά ξυλοκέρατα. Ἡ πείνα του γιά ἐλευθερία τόν ὁδήγησε στό ἔσχατο σημεῖο τῆς ὑποδοῦλης. Ὑποταγμένος στά ὕλικά, νά μὴν ἔχει οὔτε κι αὐτά.

Ἡ ὁδὸς τῆς μετανοίας

Ἔτσι, «ἀφοῦ ἔρθει στά σύγκαλὰ του», κατανοεῖ ὅτι δέν μπορεῖ νά ζήσει

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ιε ' 11-32)

Ἡ φιλευσπλαχνία τοῦ πατέρα

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἄνθρωπός τις εἶχε δύο υἱούς. Καὶ εἶπεν ὁ νεώτερος αὐτῶν τῷ πατρί· Πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας. Καὶ διεῖλεν αὐτοῖς τὸν βίον. Καὶ μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας συναγαγὼν ἅπαντα ὁ νεώτερος υἱός, ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακράν· καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, ζῶν ἀσώτως. Δαπανήσαντος δὲ αὐτοῦ πάντα, ἐγένετο λιμός ἰσχυρός κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην, καὶ αὐτὸς ἤρξατο ὑστερεῖσθαι. Καὶ πορευθεὶς ἐκολλήθη ἐνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης· καὶ ἐπεμψεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀγρούς αὐτοῦ βόσκειν χοίρους. Καὶ ἐπεθύμει γεμίσαι τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κερατίων ὧν ἤσθιον οἱ χοῖροι, καὶ οὐδεὶς ἐδίδου αὐτῷ. Εἰς ἐκτὸν δὲ ἑλθὼν εἶπε· πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρὸς μου περισσεύουσιν ἄρτων, ἐγὼ δὲ λιμῷ ἀπόλλυμαι! Ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου, καὶ ἐρῶ αὐτῷ· Πάτερ, ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου· οὐκέτι εἰμὶ ἄξιός κληθῆναι υἱός σου· ποιήσόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου. Καὶ ἀναστὰς ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ. Ἐτι δὲ αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος, εἶδεν αὐτὸν ὁ πατήρ αὐτοῦ, καὶ ἐσπλαγχνίσθη, καὶ δραμὼν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ κατεφύλησεν αὐτόν. Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ υἱός· πάτερ, ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἄξιός κληθῆναι υἱός σου. Εἶπε δὲ ὁ πατήρ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ· ἔξενέγκατε τὴν στολὴν τὴν πρώτην, καὶ ἐνδύσατε αὐτόν, καὶ δότε δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ, καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας, καὶ ἐνέγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, θύσατε, καὶ φαγόντες εὐφρανθῶμεν, ὅτι οὗτος ὁ υἱός μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὗρέθη. Καὶ ἤρξαντο εὐφραίνεσθαι. Ἦν δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ πρεσβύτερος ἐν ἀγρῷ· καὶ ὡς ἐρχόμενος ἤγγισε τῇ οἰκίᾳ, ἤκουσε συμφωνίας καὶ χορῶν, καὶ προσκαλεσάμενος ἓνα τῶν παιδῶν ἐπυνθάνετο τί εἴη ταῦτα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ, ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἦκει καὶ ἔθυσεν ὁ πατήρ σου τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, ὅτι ὑγιαίνοντα αὐτὸν ἀπέλαβεν. Ὁργίσθη δὲ καὶ οὐκ ἤθελεν εἰσελθεῖν. Ὁ οὖν πατήρ αὐτοῦ ἐξελθὼν παρεκάλει αὐτόν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε τῷ πατρί· ἰδοὺ τοσαῦτα ἔτη δουλεύω σοι καὶ οὐδέποτε ἐντολήν σου παρήλθον, καὶ ἐμοὶ οὐδέποτε ἔδωκας ἔριφον, ἵνα μετὰ τῶν φίλων μου εὐφρανθῶ. Ὅτε δὲ ὁ υἱὸς σου οὗτος, ὁ καταφαγὼν σου τὸν βίον μετὰ πορνῶν, ἦλθεν, ἔθυσας αὐτῷ τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Τέκνον, σὺ πάντοτε μετ' ἐμοῦ εἶ, καὶ πάντα τὰ ἐμὰ σὰ ἐστίν· εὐφρανθῆναι δὲ καὶ χαρῆναι ἔδει, ὅτι ὁ ἀδελφός σου οὗτος νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε· καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὗρέθη.

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν ἐξῆς παραβολήν: «Κάποιος ἄνθρωπος εἶχε δύο υἱούς. Καὶ ὁ νεώτερος ἀπ’ αὐτοὺς εἶπε εἰς τὸν πατέρα του, “Πατέρα, δός μου τὸ μερίδιον τῆς περιουσίας πού ἀναλογεῖ σ’ ἐμέ”. Καὶ ἐμοίρασε εἰς αὐτοὺς τὴν περιουσίαν. Καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ νεώτερος υἱὸς ἐμάζεψε ὅλα καὶ ἐταξείδευε σὲ μακρυνή χώρα καὶ ἐκεῖ ἐσπατάλησε τὴν περιουσίαν τοῦ ζῶν βίον ἄσωτον. Ὅταν ἐξώδεψε ὅ,τι εἶχε, ἐγίνε μεγάλη πείνα εἰς τὴν χώραν ἐκείνην καὶ αὐτὸς ἄρχισε νὰ στερῇται. Καὶ ἐπῆγε καὶ προσκολλήθηκε εἰς ἕναν ἀπὸ τοὺς πολίτας τῆς χώρας ἐκείνης ὁ ὅποιος τὸν ἔστειλε εἰς τὰ χωράφια τοῦ νὰ βόσκη χοίρους. Καὶ ἐπιθυμοῦσε νὰ γεμίσῃ τὴν κοιλίαν τοῦ ἀπὸ τὰ ξυλοκέρατα πού ἔτρωγαν οἱ χοῖροι καὶ κανεὶς δὲν τοῦ ἔδινε τίποτε. Τότε συνῆλθε εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ καὶ εἶπε, “Πόσοι μισθωτοὶ ἐργάται τοῦ πατέρα μου ἔχουν ἄρκη τὴν τροφήν καὶ τοὺς περισσεύει, ἐνῶ ἐγὼ χάνομαι ἀπὸ τὴν πείναν! Θά σπκωθῶ καὶ θά πάω εἰς τὸν πατέρα μου καὶ θά τοῦ πῶ, Πατέρα, ἁμάρτησα κατὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐνώπιόν σου, δὲν εἶμαι πλέον ἄξιος νὰ ὀνομάζωμαι υἱὸς σου. Κάνε με σάν ἕνα ἀπὸ τοὺς μισθωτοὺς ἐργάτας σου”. Καὶ ἐσπκώθηκε καὶ ἦλθε εἰς τὸν πατέρα του. Ἐνῶ δὲ ἦτο ἀκόμη μακριά, τὸν εἶδε ὁ πατέρας του καὶ τὸν σπλαγχνίσθηκε καὶ ἔτρεξε καὶ ἔπεσε εἰς τὸν τράχηλόν του καὶ τὸν κατεφίλησε. Τοῦ εἶπε δὲ ὁ υἱός, “Πατέρα, ἁμάρτησα κατὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐνώπιόν σου καὶ δὲν εἶμαι πλέον ἄξιος νὰ ὀνομάζωμαι υἱὸς σου”. Ἀλλ’ ὁ πατέρας εἶπε εἰς τοὺς δούλους του, “Βγάλετε τὴν στολήν τὴν πρώτην καὶ ντύσατέ τον καὶ δώστε του δακτυλίδι γιὰ τὸ δάκτυλό του καὶ ὑποδήματα γιὰ τὰ πόδια του, καὶ φέρετε τὸ θρεμμένο μοσχάρι καὶ σφάξατέ το καὶ ἄς φᾶμε καὶ ἄς εὐφρανθοῦμε διότι ὁ υἱὸς μου αὐτὸς ἦταν νεκρὸς καὶ ἀνέζησε, ἦταν χαμένος καὶ εὐρέθηκε”. Καὶ ἄρχισαν νὰ εὐφραίνωνται. Ὁ υἱὸς τοῦ ὁμως ὁ μεγαλύτερος ἦταν στό χωράφι καὶ ὅταν ἐπέστρεφε, καθὼς ἐπλησίασε εἰς τὸ σπίτι, ἤκουσε μουσικὴ καὶ χορούς. Ἐκάλεσε τότε ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας καὶ ἐρώτησε τί ἐσήμεναν αὐτά. Ἐκεῖνος τοῦ εἶπε, “Ἦλθε ὁ ἀδελφός σου, καὶ ὁ πατέρας σου ἔσφαξε τὸ θρεμμένο μοσχάρι, διότι τὸν ἀπέκτησε πάλιν ὑγιαίνοντα”. Αὐτὸς ὁμως ἐθύμωσε καὶ δὲν ἤθελε νὰ μῇ. Ὁ πατέρας τοῦ ἐβῆκε ἔξω καὶ τὸν παρακαλοῦσε, ἀλλ’ αὐτὸς ἀπεκρίθη εἰς τὸν πατέρα του, “Τόσα χρόνια σέ δουλεύω καὶ ποτέ δὲν παρέβηκα ἐντολὴν σου, σ’ ἐμέ ὁμως ποτέ δὲν ἔδωκες οὔτε ἕνα κατοίκι, διὰ νὰ διασκεδάσω μέ τοὺς φίλους μου. Ὅταν ὁμως ἦλθε ὁ υἱὸς σου αὐτός, πού κατέφαγε τὴν περιουσίαν σου μέ πόρνες, ἔσφαξες γι’ αὐτόν τὸ θρεμμένο μοσχάρι”. Ὁ πατέρας τοῦ εἶπε, “Παιδί μου, σύ εἶσαι πάντοτε μαζί μου καὶ ὅ,τι ἔχω εἶναι δικό σου. Ἐπρεπε νὰ εὐφρανθοῦμε καὶ νὰ χαροῦμε διότι ὁ ἀδελφός σου αὐτός ἦταν νεκρὸς καὶ ἀνέζησε· χαμένος ἦταν καὶ εὐρέθηκε”».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα,

Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).